

Pengarna når fram

Afghanistan-Nytt på skolbesök och tebjudning i bergsmassiven

I mitten av juni klev jag för första gången av planet på Kabul International Airport. Damm, gästvänlighet, fattigdom och vackra berg slog emot mig. Under mina två veckor gavs jag möjligheten att med egna ögon se hur svenska biståndspengar används i praktiken. Inte för att jag direkt trodde något annat, men pengarna kommer verkligen fram.

Text & bild: Markus Håkansson

Min första vardag, söndagen den 13 juni (helgdagar i Afghanistan är fredag och lördag), skulle jag besöka ett skolbygge i Bagh-e-Afghan i provinsen Parwan cirka 10 mil norr om Kabul. Med i bilen var förutom chauffören, ingenjör Abdul Shakoor, Peter Asplund – nyanländ utvecklingsarbetare och jag själv. Efter att ha åkt i cirka en timme på relativt välmående vägar tog chauffören vänster in på en eländig grusväg som ringlade sig in bland bergen. Slutdestinationen kändes mer och mer avlägsen och jag började sakta förstå vad det innebär att Svenska Afghanistankommittén satsar på landsbygdsutveckling. Plötsligt var vi framme. Mitt bland bergen höll ett dussin byggnadsarbetare som bäst på att bygga en skola i sutterängmodell.

– Eftersom det sluttar så brant, är vi tvungna att bygga skolan i tre etage, säger ingenjör Shakoor och ser klurig ut.

Skola för 800 barn

Det råder ingen tvekan om att bygget kräver yrkesskicklighet – i oländig terräng bygger man alltså här en skola för 800 lågstadiesbarn. Lyftkranar och andra moderna redskap lyser med sin frånvaro och byggmaterialet – ja det hämtar man från omgivningen.

En rundvandring på byggarbets-



Mitt bland bergen byggdes en skola som ska stå färdig i november. Här ska hela 800 barn få en skola att gå till.

platsen gav vid hand en skola med klassrum för både flickor och pojkar såväl som både lärarrum och rektors-expedition.

Det var en stekande het dag, närmare 40 grader i skuggan, men byggnadsarbetarna verkade arbeta ostört i solgasset, iförda klassiska shalwar kamiz (det traditionella afghanska plagget).

Bygger för sina barn

Det visade sig snart också att männen dessutom var fäder till barn som snart alltså skulle ha en skola att gå till.

Arbetet stannade av nästan helt när jag kom, så när som på några personer som bara tittade upp för att sedan återgå till sättandet av sten och murbruk, sten och murbruk, lager på lager.

Snart började man gestikulera högt och ljudligt och jag börjar undra vad som stod på. Till slut vänder sig ingenjör Shakoor till mig och frågar:

– Jo, en av männen undrar om du vill komma hem till honom och dricka te.

– Ja tack, det vore gott, svarade jag.

I närheten låg ett litet lerhus där det snart började dukas upp. Här fick jag erfara vad det innebär att vara gäst i ett afghanskt hem. Gästen är alltså

Alla byggnadsarbetare utom de

ihärdiga murarna följde med in i huset. Jag fick mitt te flankerat av ett stort fat med söta mullbär. Ingenjör Shakoor och chauffören fick ett likadant. Jag och Peter åt några och började skicka runt...

– Vill du inte ha mer? frågade värden.

– Jo, men ... okej då, sa jag och satte i mig några bär till.

När jag ansåg mig ha ätit tillräckligt gav jag fatet till min granne och återigen fick jag frågan:

– Vill du inte ha mer?

– Vi kan väl låta de andra smaka, tyckte jag.

Men icke. Värdens son, en pojke på sisådär en sju år, kom in i rummet, hämtade fatet och bar ut det. Så var det med det. Jag, i egenskap av gäst, fick äta tills jag storknade, de andra i rummet tittade på.

Efter teet tackade vi för oss och lämnade skolan som än så länge är långt ifrån klar, men i slutet av november säger ingenjör Shakoor – då ska skolan stå färdig att ta emot elever.

Det var ett minnesvärt möte och häftigt att se hur väl svenska biståndspengar används. Afghanistan-Nytt hoppas på att få återvända till skolan när den är full med elever. ■